
YASA TASARISINA DÖNÜŞEN “MEMUR KARARNAMESİ” SİVİL TOPLUMA YÖNELİK ZAPTURAPT GİRİŞİMİDİR

Anımsanacağı üzere Hükümet, kamu emekçilerinden (memurlardan) “irticacı, yıkıcı, bölücü” oldukları saptananların işine son vermek amacıyla yaklaşık dört ay önce bir kanun hükmünde kararname (KHK) düzenlemiş, geçtiğimiz Ağustos ayı boyunca kamuoyunda yoğun tartışmalara yol açan bu Kararname Cumhurbaşkanı'nın imzalamayı iki kez reddiyle ve Yetki Yasası'nın iptaliyle kamuoyunun gündeminden düşmüştür. Ancak iptalin hemen ardından Hükümet'çe Yasa Tasarısı'na dönüştürülmüş, Meclis Başkanlığı'nca TBMM Plan ve Bütçe Komisyon'una gönderilmişti. Komisyon, “yıkıcı, bölücü, irticacı memurlar” a göz yumdukları savıyla kimi valilerle, yargıç ve savcılarının da işine son verilecek biçimde daha da ağırlaştırılarak Tasarı'yı 13 Kasım 2000'de onaylamıştı.

Çok geçmeden ülkemiz, var olan kadarıyla bile demokrasinin ortadan kaldırılmasına olanak sağlayan, Adalet Bakanı'nca beklenenin altında ölümlerle ve “büyük bir başarı”(!) ile sonuçlandığı açıklanan “Hayata Dönüş Operasyonları”(!) ile çalkalanmıştı.*

* Cumhuriyet, 22 Aralık 2000.

Hükümet, medyadan geniş destek gören bu operasyonla ilgili propagandalarla sağladığı kamu oyu desteğinden aldığı güçle 12 Eylül yasalarıyla zaten zapturapt altında bulunan sivil toplumu artık şu ya da bu biçimde baştan sona hükümetlerin ve devletin güdümüne kolaylıkla alabileceğini umuyor olabilir ve bu umutla Meclis gündemindeki söz konusu Tasarı'yı eğer yeni bir gelişme olmazsa bu yazı yayımlanıncaya değin Meclis'te belki tartışmaya açabilir. Kim bilir Tasarı belki hızla yasalaşmış da olabilir.

Gazete haberlerine bakılırsa yasalaşması durumunda İçişleri, Milli Eğitim ve Adalet Bakanlıklarında ilk adımda beş bin memurun işine son verilmiş olacaktır.* MHP, Hükümet'in dağılması ve iktidarı yitirmesi durumunda işten atılanların yerine bu kez işe alınanların işine son verileceği kaygısıyla Tasarı'nın yürürlük süresinin kısaltılmasını isteyecektir.**

Hükümet'in kamu emekçilerine yönelik bu ve benzer girişimleri, 12 Eylül yasaları ile zaten zapturapt altında bulunan sivil toplumu baştan sona hükümetlerin ve devletin güdümünde bulundurma çabalarıdır.

Bu yazıda "Memur Kararnamesi" olarak da tanımlanan ve artık Yasa Tasarısı olarak halen Meclis gündeminde bekleyen, belki pek yakında yasaya dönüşecek olan bu düzenleme dolayısıyla, ülkemizin siyasal, toplumsal yaşamında son yıllarda çokça sözü geçen "sivil toplum", "devlet memuru", "yurttaş" kavramlarına açıklık getirilmeye çalışılacaktır. Belki de böylece, her gün bağrından türeyen yeni yeni olaylarla tüyle-rimizi ürperten, içimizi karartan bu ekonomik, toplumsal ve siyasal tabloyu doğuran sivil toplumun demokratik bir sivil topluma dönüştürülmesine karınca kararınca katkısı olabilecek bir metin ortaya çıkacaktır.

* *Radikal, 20 Kasım 2000.*

** *Radikal, 18 Kasım 2000.*

Öncelikle belirtmeli ki söz konusu Tasarı'nın yasalaşması ve yürürlüğe girmesi durumunda kamu emekçilerinin başına gelebilecek olanlar şunlardır:

Kişisel, örgütsel, siyasal v.b. tartışmalar bahane edilerek kamu emekçilerine yönelik jurnalleme olayları yaşanacaktır. Onlar arasında devletin hışmına uğrayanlar, siyasal islamcılardan çok ve onlardan da önce; MHP yanlısı olmayan, bireyi ve toplumu devletin temeli sayan kamu emekçileri olacaktır. KESK, KAMU-SEN, MEMUR-SEN'e bağlı sendikalar, kamudaki tüm demokratik sivil toplum örgütleri ve onların üyeleri grev ve toplu sözleşme uğruna ya da başka herhangi bir nedenle boykot, iş bırakımı (grev), iş yavaşlatma, bildiri, basın açıklaması, miting, yürüyüş, faks ve benzeri eylemlerde bulunamayacaklardır. İş yerlerinde her türden sendikal etkinlik yasaklanacaktır. Kamu emekçileri kuruluşları ve onların üyesi olan olmayan herhangi bir kamu emekçisi, örneğin devletin özelleştirme, bütçe, eğitim, sağlık, ücret ve benzeri siyasalarına karşı çıkamayacaklardır. Kürt sorunu, farklı laiklik anlayışları üzerinde hiçbir şey düşünemeyecek, konuşamayacak, yazamayacaklardır. Toplumun sınıfsal yapısına değinemeyecek ve bu yapıdan doğan ekonomik, toplumsal, siyasal dengesizlikleri eleştiremeyeceklerdir.

Çünkü bu ve benzeri yasaklara aykırı davranan kamu emekçileri işten atılacaklar; bir daha da, değil devlet kurumlarında, yerel yönetimlerde, KİT'lerde, sermayesinde kamunun yüzde 50'den çok payı bulunan iş alanlarında bile ömür boyu işe alınmayacaklardır.

Açıktır ki söz konusu KHK yerine aynı içerikte bir yasanın doğuracağı sonuçlar da bunlar olacaktır ya da olacaktır.

Tartışmalar boyunca Kararname'ye karşı çıkanlardan kimileri amaçlanan cezanın 657 Sayılı Devlet Memurları Yasası'nın ilgili mad-

delerine (m.d. 125, 126, 6) dayanılarak uygulanabileceğini eğer bu yeterli değilse yeni bir yasal düzenlemeye gidilebileceğini ve eğer gerekiyorsa Memurin Muhakemat Yasası'nın değiştirilebileceğini söylemişlerdir. Bunlar arasında, Yetki Yasası dışındaki konuları içerdiğinden Kararname'nin bu yasaya aykırı olduğunu savlayanlara da rastlanmıştır.

Kararname eleştirisinde bu kadarla yetinenler olayın insan ve yurttaşlık haklarıyla ilgili yönü üzerinde durma gereği duymamışlardır. Ama aralarında Cumhurbaşkanı'nın da bulunduğu kimileri KHK'yi, yurttaşların temel hak ve özgürlükleri ile ilgili konularda KHK düzenlenemeyeceğini öngören Anayasa maddesine (m.d.91) aykırı bulmuşlardır. Bunlar arasında; KHK'nin her yurttaşın kamu hizmetlerinde çalışma hakkını güvenceye alan Anayasa maddesiyle (m.d.70), ülkemizi de bağlayan ve kişi haklarıyla ilgili düzenlemelerin yönetimlerce yapılamayacağını öngören Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi (AİHS)'yle, Avrupa Birliği (AB)'ne adaylığımız süreciyle de bağdaşmadığını savlayanlar olmuştur.*

Kamu emekçilerinin iş güvencesini ortadan kaldırmayı amaçlayan KHK üzerinde geçtiğimiz Ağustos ayı boyunca konuşulan ve yazılıp çizilenler genellikle bunlardan ibarettir.

Yasa Tasarısı biçimiyle büyük bir olasılıkla Meclis gündeminde olacağı önümüzdeki süreçte de bu Kararname ile ilgili tartışmalar sanırım üç aşığı beş yukarı bu merkezde olacaktır.

Devletin ve hükümetlerin bu biçimiyle ya da başka herhangi bir biçimde sivil topluma yönelik zapturapt girişimlerinin önemi ve anlamı

* *Radikal*, 9,11,12,14,15,16,21,22 Ağustos 2000. *Radikal İki*, 20 Ağustos 2000. *Cumhuriyet*, 11,15,22 Ağustos 2000. *Sabah*, 13 Ağustos 2000.

üzerinde döne döne durmanın sanırım yaşamsal önemi vardır ve bu konuda şunlar söylenebilir:

Öncelikle belirtmeli ki eğitim emekçilerinin EĞİT-DER'le, daha sonra EĞİTİM SEN'e dönüşen EĞİTİM-İŞ ve EĞİT-SEN'le açtıkları yoldan ilerleyerek kendi öz güçleriyle sendikalarını kuran kamu emekçileri evet kamu görevlisidirler ama aynı zamanda “yurttaş”lardır. Ya da her gün biraz daha yurttaş olabilme hakkına sahiptirler.

Onlar devletin merkezi ve yerel yönetimlerinin tüm kurum ve kuruluşlarında (siyasal toplum alanlarında) kamu gelirlerinden (devlet bütçesinden) aldıkları ücret karşılığında çalışan emekçilerdir. Görevleri, devletin öteki işlerini yerine getirmenin yanı sıra, toplumu, kapitalist üretim ilişkileri ve bu ilişkilerin ekonomik, toplumsal, ideolojik sonuçlarıyla uzlaşır durumda bulundurmaya, amaçlayan yasaları uygulamaktır.

Ancak burjuva demokrasilerinde onların, devletin kendilerine yönelen dolaylı dolaysız ekonomik, toplumsal, ideolojik sömürü ve baskı yasalarına karşı yurttaşlık haklarını öteki yurttaşların kullandığı ölçüde kullanabilme hakları vardır. Örneğin sıra vergi ödemeye geldiğinde “yurttaş”, hak aramaya ve kullanmaya geldiğinde “memur” sayılmaz onlar.

Yurttaş olmak, devletin demokratik, sosyalist, otoriter, totaliter, dinsel v.b. biçimlerinden herhangi birini yeğleme ve buna göre devleti “yönetme eşit hakkına sahip olmak”, bu hakkın kullanımı için sivil toplumda ideolojik ya da kültürel üstünlük yarışmasına katılmak demektir.

Kapitalizmde bireylerin yurttaşlık haklarını örgütlenerek kullandıkları, kullanım sürecinde her gün biraz daha yurttaş oldukları yer sivil toplumdur.

Sivil toplum, belli başlı özellikleriyle şöyledir:

- ✦ Feodal toplumlarda, Osmanlı toplumu gibi asyagil toplumlarda değil, kapitalist, toplumlarda bulunan, düzenli toplumda devlet ve demokrasi ile birlikte sönmölenecek olan bir alandır.
- ✦ Resmi devlet görevlisi olan kamu emekçileri de içinde olmak üzere tüm bireylerin belli bir sınıftan yurttaşlar ve kişiler olarak ama asıl örgütleriyle; ekonomik, toplumsal ve siyasal etkinliklerde buldukları alandır. “Özel örgütler” (resmi olmayan örgütler) alanıdır. Daha somut bir anlatımla, siyasal partilerin, işçi-işveren kuruluşlarının, meslek odalarının derneklerin ve benzeri gönüllü kuruluşların etkinlik alanıdır.
- ✦ Toplumsal yaşamın temelindeki üretim/mülkiyet ilişkilerinin ideolojik/kültürel üstyapısıdır. Örneğin miting alanındaki topluluğun fiziksel varlığı değil, oraya katılan bireylerin her birinin ortak paydası olan düşünsel ve duygusal/ruhsal (entelektüel-moral) varlığıdır. Başka bir deyişle tensel (maddi) varlığı değil, tinsel (manevi) varlığıdır.
- ✦ Temelindeki toplumsal üretim/mülkiyet ilişkilerinin uydusu ya da gölgesi olmayıp; onların korunmasının olduğu gibi onlardan toplumun ve bireyin yaşamına yansıyan haksızlık ve eşitsizliklerin, her türden kötölüğün giderilmesinin de olanağını bağrında taşıyan bir alandır.
- ✦ Toplumsal üretim ilişkilerinin (mülkiyet ilişkilerinin, ekonomik yapının) öteki üstyapısı olan ve devletin yasama, yürütme, yargı organlarına bağlı kurumların uygulamalarında kendini gösteren siyasal üstyapının (siyasal rejimin/devletin) temelidir. Onun içindir ki parla-

mentosus, hükümetleri ve yargısıyla siyasal rejimin, devletin, şöyle ya da böyle olması, dolayısıyla toplumun maddi manevi yaşamının karanlık ya da aydınlık olması sonucunu doğuran yaşamsal bir alandır.

✦ Doğru-yanlış her türden kültür değerlerinin yengisi uğruna savaşimler verilen yerdir. Demokrasinin de, ilerici-gerici askersel yönetimlerin de, 28 Şubat benzeri karışmaların da, faşizmin de, sosyalizme geçişin de ana rahmi ya da döl yatağıdır. Yani çoklarınca sanıldığıının tersine, ne durumda olursa olsun taparcasına yüceltilmesi gereken bir varlık, bir demokrasi güvencesi değildir.*

✦ Gönüllü kuruluşlar aracılığıyla görüntülü, yazılı, sözlü basın araçlarıyla çeşitli mekânlarda hak alma-vermeme savaşimleri yapılan, bu bağlamda işçi ve sermaye sınıfları (temel sınıflar) arasındaki çelişkiler ekseninde ve ekonomik kültürel siyasal alanda sınıfa karşı özgürce sınıf savaşimleri yaşanan ya da yaşanması gereken; kaba güce, zorbalığa, anarşiye, silaha, baskının hiçbir türüsüne asla yer olmayan, olmaması gereken salt ideolojik/kültürel üstünlük (yönetim) yarışması yapılan ve ancak böyle olabildiği ölçüde demokratik olabilen ve demokrasiden söz edilebilen bir alandır.

Sonuçta belirtelim ki söz konusu Kararname'ye karşı çıkanlardan Anayasa'ya, AİHS'ne, AB'ne gönderme yaparak yurttaşlık ve insan hakları üzerinde duranların yukarda söylediklerinin kökleri, niteliğini bu sonuncu özelliğinden alan demokratik sivil toplumdadır ve ülkemiz böyle bir sivil toplumun fersah fersah uzağındadır.

* *Sivil toplum, bağrındaki sınıflar savaşımında demokrasi karşıtı kültür değerlerini savunanların baskın gelmeleri durumunda otoriter ya da totaliter rejimleri; demokratik kültür değerlerini savunanların baskın gelmeleri durumunda da demokratik rejimi doğurur. Başka bir deyişle, sivil toplumu demokrasinin olduğu yerde faşizme, faşizmin olduğu yerde ise demokrasiye gebe bırakmak, kurulmuş ve kurulacak olan sivil toplum örgütlerinin elindedir.*

Öyleyse burada özetlenen doğasını derinden kavrayarak sivil toplumu ülkemizde mayınlarla döşeli bir alan olmaktan çıkarmak, bağrında güller açan ve özlemiyle yanıp tutuştuğumuz demokratik devleti doğurabilecek olan demokrasi tarlasına dönüştürmek gibi asla küçümsenemez, savsaklanamaz, ertelenemez bir görevimiz vardır. Bunun için, kamu emekçisi olan olmayan işçilerden, emekçi köylülerden, esnaf ve sanatkârlardan, serbest meslek sahiplerinden oluşan yurttaşlar topluluğunu yasaklarla kuşatan 82 Anayasası'nın neredeyse bütün kurum ve kuruluşlarıyla aşılması ya da toplumu ahtapot gibi saran ırkçı, dinci, vurguncu, kaba güçten, savaştan yana kültür değerlerinin bilime dayalı, demokratik laik kültür değerlerinin gücüyle yenilgiye uğratılması, böylelikle demokratik sivil toplumun yaratılması gerekmektedir.

Özellikle KESK'e bağlı kamu emekçileri sendikaları, 1990'dan bu yana sürüp gelen etkinlikleri ve eylemleriyle görülmüştür ki bu yoldaki savaşımın önemli bir dinamiğidir ve daha yetkin bir dinamiği olmaya adaydır. Hükümeti yazımızın konusu olan yasal düzenlemeye sürükleyen nedenlerin kökeninde onların siyasal iktidarı ve Parlamento partilerini ürküten ve on yıldan bu yana ardı ardına tanık olunan kahramanca eylemleri ve derin devletin, İMF'ye, Dünya Bankası'na bağımlılığın sürüp gitmesinden yana olan çevrelerin yüreğine saldıkları demokratik sivil toplum korkusu vardır. Nasıl olmasın ki KHK ile, tüm yurttaşlar için bir ölçüde anayasal güvence altında bulunan temel yurttaşlık ve insan haklarından bir kısmı Anayasa'nın 91. ve 70. maddelerinin ihlali göze alınarak öteki yurttaşların da değil salt kamu emekçilerinin (devlet memurlarının) elinden alınmak istenmiştir, istenmektedir.*

* *Baştan sona değiştirilmesi istenen 82 Anayasası'nın kimi maddelerinden demokratik bir Türkiye için yararlanma olanağı bulunduğu bu maddelere dayanmanın anlatılması bu yazının kapsamı dışındadır.*

Evet, bir kez daha belirtelim ki söz konusu girişimin asıl nedeni; kamu emekçilerinin, daha çok KESK'e bağlı sendika üyelerinin eylemleriyle ortaya çıkan dinamizmidir; bu dinamizmin emekçiler açısından ekonomik, toplumsal yaşamda daha bir karabasan sinyalleri veren 2001 yılındaki olası yükselişidir ve bu yükselişin İMF programlarının başarı şansını sekteye uğratabileceği korkusudur.

Kamu emekçilerinin, KESK'e bağlı sendikaların savaşmaları ile yüze vuran bu niteliğinin oluşmasında; eğitim emekçilerinin Köy Öğretmen Dernekleri, TÖDMF, TÖS, İLK-SEN, TÖB-DER, EĞİT-DER dönemlerinde kazanılan deneyimlerin mirasına sahip olmalarından da ileri gelen dinamizminin şu ya da bu ölçüde rol oynadığını söylemek, onlara haksızlık yapmamak için herhalde gereklidir.

Sermaye sınıfı ve onun siyasal iktidarları için, güncel amaçların önündeki engelleri aşmanın olduğu gibi geleceği güvenceye almanın da aracıdır bu yasal düzenleme.

Sivil toplumun, kendisiyle birlikte devleti de demokratikleştirmesi sonucunda kültürel açıdan da gelişmemiş sermaye sınıfımız için uzun erimde tehlike sayılabilecek olan şudur:

20. yüzyılın son çeyreğinde; insan bedeni ve beyninin işlevlerinin yerini tutan üretim araçlarına (bilgisayarlara, bilgi ve iletişim teknolojilerine) geçilmesiyle birlikte mal ve hizmet üretimi Marx'ın 19. yüzyıl ortalarında öngördüğü gibi *"hiçbir beden ve zihin çabasını gerektirmeyen basit, yeknesak"* bir iş haline dönüştü. Buradan, ne beden ve ne de zihin işçisi diyebileceğimiz bir işçi tipinin doğması ve yaygınlaşması sürecine girilmiş oldu.

Bu süreç, bir yandan kamu emekçilerini de kapsayan hizmet sektöründeki beyaz yakalı işçileri yine beyaz yakalı ama bu türden işçilere dönüştürürken öte yandan onlarla birlikte sanayi sektöründeki mavi yakalı işçilerin de bu türden beyaz yakalı işçilere dönüşmeye yüz tutmaları sonucunu doğurdu. Bu durum bir yandan yapay işçi-memur ayrımcılığının sonunu getirirken öte yandan işçi sınıfının kendini geliştirmesine yeterli zamanın oluşmasına da yol açtı.

Bilgi ve iletişim teknolojilerinin başka bir özelliği ulusal sınırların silikleşmesi ve giderek yok olmasının nesnel koşullarına, dolayısıyla küresel çapta sınıf savaşımına da yol açmasıdır.

Hükümet'i söz konusu yasal düzenlemeyi kotarmaya sürükleyen nedenlerin biri de sermaye sınıfının ufkunu karartan bu durum, bu potansiyel tehlike olabilir. Üstelik emeğin enternasyonelleşmesine doğru evrilmesi olası Seattle'dan Prag'a uzanan* küreselleşme karşıtı eylemler de bu konuda ulusötesi tekeller ve onların güdümündeki hükümetler için birer uyarıcı olmuş olabilir. Fakat yukarıda da değindiğimiz gibi, Hükümet'i konumuz olan yasal düzenlemeyi apar topar kotarmaya sürükleyen güncel neden; IMF tarafından dayatılan koşullarla gelecek 2000 yılının emek kesiminin öteki bileşenleriyle birlikte kamu emekçileri için de karanlık bir yıl olacak olması ve buna karşı sivil toplumda başta KESK'e bağlı sendikalarla en çok kamu emekçilerinin direnecek olmalarıdır ve bunun yanı sıra işten atılacak kamu emekçilerinden boşalacak yerlere derin devletle uyumlu MHP'li, MHP'lileşmiş DSP'li, ANAP'lı kadroların getirilmek istenmesidir. Bilindiği gibi Cumhurbaşkanı Sezer'in Hükümet'e uyarı ağırlıklı açış

* Küreselleşme karşıtı eylemler bu kez işçi sendikalarının da katılımıyla kısa bir süre önce Fransa'nın Nice kentinde sürdürülmüştür.

konusmasından sonra Başkanlık Divanı seçimleri yapılmış; divan başkanlığına, seçilişinin hemen ardından “En büyük bozkurt Atatürk'tür” diyebilen biri getirilerek TBMM'nin yeni çalışma dönemine girilmiştir.

Anımsanacağı üzere 30 Ağustos Zafer Bayramı'nın 78. yıldönümü resepsiyonunda konuşan Genel Kurmay Başkanı Orgeneral Kıvrıkoğlu, “Memur Kararnamesi”nin 28 Şubat Kararları'nın gereği olduğunu belirterek “yasayla mı olur kararnameyle mi olur, bu konuda Hükümet karar verecek. Ekim ayında Meclis açıldığında göreceğiz.” demiştir.*

Yukarda da belirtildiği gibi Hükümet, kamu emekçilerinin yurttaşlık haklarının gaspına ve sivil toplumun daha da zapturapt altına alınmasına yönelik bu Kararname'yi yasa tasarısına dönüştürülmüş olarak Meclis gündemine getirmiştir.

Hükümet, emekçi halk yığınları açısından bir zulüm yılı olacağı anlaşılan 2001 yılında kamu emekçileri sendikalarını, meslek odalarını, IMF'nin kaygılarını gidermek ve güvenini kazanmak üzere de sindirmek zorundadır. Kaldı ki Hükümet'in, kararnamelerin reddinden bu yana ve Anayasa Mahkemesi'nin Yetki Yasası'nı iptali ve bir de Af Yasası'nın reddiyle büsbütün yitirdiği saygınlığını yeniden kazanmak gibi bir derdi de vardır.

Bu durumda başta KESK ve bağlı sendikaları olmak üzere kamu emekçileri sendikalarının, meslek odalarının ve kamudaki demokratik yığın örgütlerinin, eğer geç kalmadıysa Yasa Tasarısı'na dönüştürülmüş KHK'nin Meclis'te kabulünü önlemeye yönelik çabalara hızla koyulmaları gerekmektedir. Keşke onlar, Kararname'nin 22 Temmuz 2000'de

* Radikal, 31 Ağustos 2000.

Cumhurbaşkanlığı'na sunulmasının ardından olmadığına göre hiç değilse Cumhurbaşkanlığı'nca 8 Ağustos 2000'de birinci, 21 Ağustos 2000'de ikinci kez reddedildiği günlerde yaşanan tartışmalarla birlikte yoğun ve yaygın bir eylem planı uygulamasına geçebilselerdi. Daha bir açıkçası; Memduh Tağmaç, Kenan Evren, Turgut Özal, Süleyman Demirel dönemlerinde toplumsal ilerlemeyi kösteklemek amacıyla işletilsin diye konulan Anayasa hükümlerinden birinin Cumhurbaşkanı Sezer tarafından tam tersine toplumsal ilerleme ve demokratik bir sivil toplum yararına işletilmesi, keşke en başta kamu emekçileri sendikaları olmak üzere demokratik sivil toplum örgütlerinin yoğun ve yaygın tepkileri sonucunda olabilseydi. Ama belki de hepsinden önemlisi, bir yandan Cumhurbaşkanı Sezer'in demokrasiden, hukukun üstünlüğünden yana tercihiyle sivil toplumun görece özgürlüğü şimdilik korunurken öte yandan konuyla ilgili yüzeysel tartışmalar boyunca, Türkiye'nin ondan bir an önce kurtulması gereken 82 Anayasası bu Hükümet'e karşı da olsa şu ya da bu maddesiyle keşke bir kez daha savunulmamış, on sekiz yıldan bu yana nice savaşımınla ve nice bedeller ödenerek sağlanan Anayasa aleyhtarı havanın sönmümlenmesi yönünde zaman zaman yapılan yanlışlara bir yenisi daha keşke eklenmemiş olsaydı.

Ama artık ivedi ve önemli olan, belki de bu yazının yayımlandığı günlerde Meclis gündemine Yasa Tasarısı olarak gelmiş olacak olan "Yargısız İnfaz Kararnamesi"ni kısa sürede başarısızlığa uğratmanın yolları üzerinde düşünmektir.

Her ne kadar çok geç kalındıysa da hızla davranılması koşuluyla bu bağlamda düşünülebilecek etkinlik ve eylemlerden kimileri şunlar olabilir:

1. En başta KESK'e bağlı sendikalar olmak üzere tüm kamu emekçileri kuruluşlarında bu çalışmada anlatılanların da ışığında ve bir program çerçevesinde konuyla ilgili aydınlanma sürecinin başlatılması; "memur kamuoyu"nun bir daha dönmemesine meslekten atılmayı kolaylaştıran Yasa Tasarısı'na tepkiye hazır duruma getirilmesi.
2. Genel kamuoyunun kazanılması amacıyla yurt çapında yığınsal eylem programı hazırlanması ve bunun yeni eylem biçimleri de yaratılarak uygulamaya konulması, gerektiğinde üretimden ve tüketimden gelen gücün kullanılmasını da kapsayacak olan eylemlerin, milletvekillerini Tasarı'nın yasalaşması yönünde oy kullanamaz noktaya getirecek düzeyde gerçekleştirilmesi.
3. Aydınlanma ve eylem sürecinin tek merkezden yönetilmesi.
4. Eylem sürecinin kesinlikle Emek Platformu'nun etkin desteği ve katılımıyla, olabilirse onun yönetiminde gerçekleştirilmesi.
5. Emek Platformu dışında duran sivil toplum örgütlerinin de sivil toplumun zapturapt altına alınmasını amaçlayan bu Yasa Tasarısı'na karşı duyarlı kılınmasına ve birlikte savaşıma katılmalarına çalışılması.
6. Tasarıyı KHK aşamasında iki kez reddeden Cumhurbaşkanı'nın bu kez iptal davası açmasını kolaylaştırmak üzere de, ilgili ve yetkili hukukçulardan oluşan bir kurul oluşturulması ve bu kurulun bu Yargısız İnfaz Tasarısı'nın Anayasa'ya aykırı yönlerini bulup çıkarmak amacıyla i vedilikle çalışmaya koyulması. Bu çalışma sonuçlarının da genel kamuoyunda kabul görmesi yönünde gerekli eylem ve etkinliklerde bulunulması. Yanı sıra Anayasa'nın 150. maddesi uyarınca iptal davası açmaya yetkisi olan partilerle ilişkiye geçilmesi, günü geldiğinde onların da iptal davası açmaya yönelmelerinde etkili olunması. Hatta her

olasılığa karşı, Millet Meclisi üyelerinin en az beşte birinin iptal davası açmaya hazır duruma getirilmesine elverişli bir ortamın yaratılması.

Evet 11 Kasım ve 1 Aralık eylemlerinden sonra savaşımla, Hükümet sözcüsünün belirttiği gibi “mütedeyyin memurlar”ın değil, asıl sendikacı demokrat kamu emekçilerinin, meslek odaları ve öteki yığın örgütlerinde bulunan ilerici kamu emekçilerinin kıyımını amaçlayan “memur” tasarısının Meclis gündeminden düşürülmesine, yasalaşması durumunda Anayasa Mahkemesi’nce iptaline odaklanmalıdır.

Aralık 2000